Moře

„Také vy jste cestoval? To tedy vážně máte proč být smutný. Asi jste prodal, co jste měl, abyste se mohl podívat, co mají jiní. Mít zhlédnuto kdeco a nemít nic, to znamená oči bohaté a srdce prázdné.“

W. Shakespeare

„Je tak nicotná, malá a vzdálená. Lehká již od svého počátku, lehká od počátku světů. S prstencem jen o něco větším jako je ona sama. Tajemná, přitahující mě nekonečnou, spalovací touhou, které se nedá odolat. Jejímu jménu ale odolat jde. Pojmenovaly ji dlouho předtím, než jsem se narodil.

GJ-B56/2XD je nejbližší planetou na okraji galaxie. Nic neříkající jméno, které se k ní vůbec nehodí. Já ji říkám Charlotte.

Z domova si už moc nepamatuji. Svět se za tu dobu musel jistě změnit anebo třeba už ani neexistuje. To se nikdy už nedozvím. Palivo v lodi bylo jen na cestu k Charlotte, ale zpátky už ne. I tak je moje loď z devadesáti osmi procent jen jakási velká nádrž. Jedno ze zbylých dvou procent je kokpit, ve kterém jsem již dvanáctým rokem a to druhé procento jsem Já. Živý, mrtvý hvězdoplavec, astronaut, kosmonaut. Přesně to planeta ví. Ví, jak se cítím, a taky ví, že jsem sám. Touží po mně a uvědomuje si, že nemohu odolávat věčně. Andrej Tarkovskij tu možná nebyl, ale věděl, o čem mluví. Tohle ale není Solaris. Planeta je jiná. Nebrání se, ona po mě jen touží…“

Zkontroloval úhel lodi, stav paliva, čas, který sice nebyl důležitý, ale i tak ho zajímal. Odpojil si pásy a dal prvotní impuls k pohybu jeho těla ve vzduchoprázdnu. Chvíli měl otevřené oči a prohlížel si kokpit. V místnosti, velké asi jako hokejové hřiště, jen tak poletoval a rozhlížel se kolem. Snažil se znovu si vzpomenout, jak to tam vypadalo, když loď odstartovala. Všechno bylo na svém místě, sněhově bílé, funkcionalistické a strašně prázdné. Teď to tam vypadá přesně tak, jak by vypadat mělo po dvanácti letech cesty. Semínka, která byla na začátku zasazená jen v černé hlíně, vyrašila do obrovských rostlin. Oblečení, tak úhledně složené do komínků a připevněno bezpečnostním pásem ve vakuovaném pytli, teď plulo volně vzduchem jako nějaký mořský tvor. Když si vybavil tuto asociaci, zastesklo se mu po moři. Po tom, jak ho slaná voda jako malého štípala do očí, jak se málem utopil v přívalu vln, nebo to, jak jen ležel na pobřeží a poslouchal ony magické zvuky racků a lámajících se vln. Teď je v nekonečném černém moři obíhající kolem nedosažitelného cíle.

„Program - moře!“ Řekl do prázdna.

V místnosti se změnilo osvětlení na prudké letní světlo. Holograficky promítané kulisy pláže se objevily na všech stěnách prostorové obrazy se do posledního detailu promítaly po celém kokpitu. Natáhl prst na display a lehkým gestem ho pohladil směrem nahoru. Intenzita zvuku byla na maximum. Slyšel neurčitý šum dětského křiku na pláži, rackové skřehotali při souboji o právě ulovenou rybu. Poloztil se do vzduchoprázdna stejně tak, jako když tehdy ležel na

pláži. Jednalo se o jeho vlastní projekci, kterou mu do operačního systému na vlastní žádost vytvořili. Věděl tedy, co přijde. Jednu ruku si dal za hlavu a druhou nechal podél těla. Hlavu natočil na pravou stranu a usmál se. Program vygeneroval další scény. Vedle něj ležela ona. Krásná blonďatá dívka v černých jednodílných plavkách. Usmívala se na něj a on zase na ni. Natáhla ruku a položila ji na něj. Světelná projekce mu jen projela tělem. Chvíli na ni nehnutě hleděl. Věděl, že je to jen hloupý program generující jeho vzpomínky, ale i tak se otočil plující vzduchem na bok a rukou ji chtěl pohladit vlasy. Těsně než se k ní jeho prsty dostaly, se Projekce vypnula, změnila na červeně zbarvené, blikající světlo s nápisem „POPLACH“.

Probral se z infantilní nálady. Trhl sebou, přetočil se do svislé polohy, rukou se odrazil od stropu místnosti a prostorem doplachtil až k řídícímu panelu. Všechny kontrolky svítily rudě. Chvíli jen nechápavě hleděl co se děje. Znovu a znovu překontroloval všechny systémy. Tlak, palivo, všechno bylo v pořádku. Při zjištění polohy lodi odhalil onen dočervena zbarvený problém. Aby se mohla loď nerušeně pohybovat kolem orbitu, musela plout vesmírem v určitém sklonu. Kdyby byl větší, nebude opisovat kružnici a po čase by se vychýlila ze své trasy. Naopak, kdyby byla pod ostřejším úhlem, loď by se dostala do atmosféry planety. To všechno si uvědomoval. Věděl, že pokud něco neudělá, shoří dříve, než se koráb dostane vůbec na povrch. Z nějakého důvodu ho to netrápilo. Mezi dvěma prsty si stále hrál s malou páčkou autopilota a stále ne a ne ji přehodit do správné polohy.

Čekání na nic, může být velmi pomalou smrtí. Trápení se může protáhnout až do samého nitra a to pak už nebývá záchrany. O svém osudu by měl rozhodnout sám a ne nějaký ukazatel paliva či senzory posílající zprávy o planetě zpět na Zem. Ano, přesně na tu zem, která ho vyvrhla do temného moře samotného, a naprosto zranitelného. Uvědomoval si, že vše má teď ve vlastních rukou. Páčku autopilota nechal ve vypnuté poloze. Na řídícím panelu nastavil -7° z dosavadního náklonu. Cítil, jak se loď pohnula. Planeta po něm toužila každou chvílí, více a více si ho k sobě přitahovala a chtěla ho obejmout. Letová dráha se zmenšovala do menších kružnic a začala se ponořovat do atmosféry. V lodi začínalo být tepleji. Cítil, jak se dýchatelný vzduch ohřívá a pálí ho v nosních dírkách. Vibrace se začaly zvětšovat, což zapříčinilo odpadávání nepotřebných částí trupu. Nádrže, kormidlo či ochranné tepelné štíty pomalu braly za své. Předměty poletující volně ve vzduchoprázdnu se přimáčkly na stěny a pozorovaly dění.

Možná to bylo teplotou, která se zdála být nesnesitelná, možná šlo o nějaký zkrat v technice. Možná obojí. Z ničeho nic se spustila projekce pláže. Tam, kde předtím skončila, pokračovala. Sice byl projektor vychýlen ze své osy, a tak jeho promítání bylo nakloněno bokem, ale stále to sledoval jako by to bylo doopravdy. Dívka ležela pořád vedle něj a usmívala se. Měla zavřené oči, opalovala se. On připoután v křesle tu krásu pozoroval. Podíval se na doruda zbarvený display, který svým hlasitým duněním dával najevo všechny chyby a problémy. Trhavým pohybem rukou zmáčkl tlačítko. Nyní byl nerušen. Všechny systémy náhle utichly. Všechny kromě jednoho. Sledoval, jak se na něj dívka dívá a jak najednou rychle vyskakuje bosýma nohama na rozpálený písek a běží k moři. Sledoval to s úsměvem a byl šťastný. Dívka běžela dlouhými, ladnými kroky. Když se v běhu otočila, podívala se mu do očí a ještě více se usmála.

„Tak už pojď, ty lenochu, voda je úžasná!“ Řekla, otočila se k němu zády a skočila do malých, pěnivých vln.

„Neboj se, za chvíli jsem u tebe…“